

KRONIKA

OBCE

LHOTY

První půl
pamětní knihy
Mady L. Lota.

↳ Kapsal
Antonín Šknaal, zem. duchovní
mar. 18. 6. 1899 ve Lhotě č. 5,
v Kamenice nad Lipou.

První zápis v r. 1970.

První kapitola

z r. 1970.

Vesnice Lhotka jest od
 Kamence $\frac{1}{2}$ l. vzdálena 4 km
 na východ směrem k Přebílkům.
 Obec Lhotka a obec Lávenice tvoří
 jednu politickou obec která
 spadá pod e. k. okresní hejt-
 manství Přebílkov. Rozhodnutím
 vlády ~~esl. republiky~~ ^{republiky} ze dne 5. března
 1905 byl zřízen okresní hejtmanství
 v Kamenci a obec Lhotka - Lávenice
 připadla k tomuto hejtmanství.
 Podle výtahu z prozkoupaných knih
 vypisují všechny hospodáře kteří
 na veselstech ve Lhotě hospodářili
 a byli jejich majiteli. Lhotka měla
 dříve 17 popisných čísel. V roce
 1878 měla obec 136 obyvatel.

Utropení
 okresu
 Kamence $\frac{1}{2}$ l.

výtah z
 prozkoupaných
 knih

čís. 1.

Prole smlouvy ze dne 20. května 1875
vkládá se Matěji Řezkovi a Josefu
Řezkovi proir vlastnické nově
usadit.

Dle notářského spisu ze dne 3. ledna 1928
vkládá se proir vlastnické autmím
Řezkovi a Marii Řezkové na prvic.

Dar
státu.

Pro vlastnické státu darovali manželé
jejich majetek dne 14. dubna 1961 a
vlastnívali se v Kamenice. Štát
daroval všechny majetek J. Z. J. L. L. L.
usadit podle štátu.

Patr budova vyrobila asi v r. 1909-10.

Po postavení zřídil Matěj Řezka křtinec
který byl i tanečním sál.

Dříve ve druhé krově bývala obec
křtina která pro obec tam byla zrušena
a obec si postavila křtinnu novou.

Křtinnou ve Lhotě byl Tomáš Marek
který v nové křtinně obcházal a

tam pracoval. Po něm nastoupil Ladislav
Marek, jeho syn. Ten se pro druhé světové válce
ovládával spodiou do Prahy.

Podle smlouvy ze dne 20. září 1870
vkládá se právo vlastnické Jakubu
Havlíkovi a Marii Havlíkové na polovic.

Podle smlouvy ze dne 20. října 1889 vkládá
se právo vlastnické Martinu Malému a
Marii Malé na polovic.

Podle spisu notářského ze dne 6. února 1901
vkládá se právo vlastnické Antonínu Malému.

Ze spisu notářského ze dne 11. července
1938 vkládá se právo vlastnické

Františku Malému a Marii Malé na polovic.

Uvedený zedník Fr. Procházka Stanislav
Malý. Smlouvu o obnovení stavby
zbořené a bydlí v klavírním krově, 7. j. v. r. 1941.

Podle smlouvy ze dne 28. března 1841
vkládá se právo vlastnické Věře Jirkovi.

Podle odvolací listiny okresního soudu
v Kamenici ze dne 29. září 1883 vkládá se
právo vlastnické Františku Jirkovi a

Petrule Jirkové, roz. Houskové, na polovic.

Podle odvolací listiny ze dne 30. října
1896 vkládá se právo vlastnické

čís. p.
2.

čís.
p. 3.

č. p. 3.

kupní
smlouva.

Františku Jirku a Josefu Jirku na polovic.
Podle křové smlouvy ze dne 6. prosince 1896
vkládá se právo vlastnické Janu
Ratajovi a Anně Ratajové na polovic.
Dle opisu notářského ze dne 16. října
1933 vkládá se právo vlastnické
Václavu Ratajovi a Kristině Ratajové
na polovic. Václav Rataj zemřel
5. prosince 1970 a dědicem majetku se
stává Václav Rataj syn Václava a Kristiny Rataj.
Na smrt šel měl důležitou záležitost
Malý Rataj.

č. p.

4.

Podle odevzdací listiny okresního
soudu v Kamenici ze dne 13. března 1881
vkládá se právo vlastnické
Františku Bohušovi.
Podle svatební a postupní smlouvy
ze dne 14. listopadu 1883 vkládá se
právo vlastnické nezletilé Marii
Bohušové na polovic.
Podle opisu notářského ze dne 13. října
1917 vkládá se právo vlastnické
Františku Bohušovi a Josefu Bohušové
na polovic.

Ole postupu smlouvy ze dne 2. prosince 1950
vkládá se práva vlastnické Josefu Dohualovi
a Marii Dohualové na polovic.

Ole smlouvy br. 106 ze dne 30. prosince 1929
vkládá se služebnost cesty po zábradě č. 18
ve prospěch každého vlastníka usedlosti č. 5
ve Lhotě co statku panujících.

Vkládá se realné břemeno postavení a
udržování plotu na hranicích poz. kat. č. 17
a na poz. č. kat. 16 ve smyslu odstavce VIII
smlouvy vkládá se služebnost přístupu na
pozemek č. k. 18 za účelem hrav a nebo
znovuzřízení vstupu co statku
služebním ve prospěch každého vlastníka
usedlosti č. 5 co statku panujících
ve smyslu smlouvy VIII.

Na polu statku č. 4 a na jině nované
cestě jest studna která byla prolečena
pro č. 4 a č. 5. Z níž v poslední době obd
číslo si zřídily vrtáky. Dříve z č. 5
nosili vodu na rameni na Lohi ve
odšberu. Práce velmi obtížná a nebezpečná
když byl led.

služebnost

provozována

u č. p. 5.

č. p.
5.
Podle smlouvy ze dne 3. ledna 1866
vkládá se právo vlastnické Matěji Dohalovi
a Václavu Dohalovi na polovic.

Podle smlouvy o rozdělení ze dne 27. května
1885 stává se vlastníkem Václav Dohal.

Dle odevzdaací listiny ze dne 7. června 1927
vkládá se právo vlastnické Ant. Dohalovi.

Dle spisu notářského ze dne 17. května 1929
vkládá se právo vlastnické Marii Dohalové
na polovic.

Podle průvámky ^{uč. 4)} služebnosti týká se tyto práva č. 5.

č. p.
6.
Podle smlouvy ze dne 24. května 1872 vkládá
se právo vlastnické Františku Dohalovi a
Marii Dohalové na polovic.

Podle spisu notářského ze dne 18. května 1905
vkládá se právo vlastnické Antonínu Peckovi
a Anně Peckové na polovic.

Dle notářského spisu ze dne 26. března 1934
vkládá se právo vlastnické Tomáši

Matouškově a Julii Matuškové na polovic.

Ze strany platku načal z. z. D. Kravín.

Julie Matušková jest vdova a jest sama.

Stavem rychle justne. Dříve měl dům 4 kravy.

č. p.
7.
Podle odevzdaací listiny okres. soudu,
v Kamenici ze dne 30. března 1882 vkládá
se právo vlastnické Ověře Lubčkové.

Dle spisu notářského ze dne 27. října 1898

vklaďada' se pravt vlastnicke Janu Kubiekovi
a Anne Kubiekove na polovic.

Ve odevzdaci listiny ze dne 17. ledna 1944 vklaďada'
se na polovici Jana Kubieka pravo vlastnicke
Josefu Kubiekovi.

Ve notarskeho spisu ze dne 24. listopadu 1955
vklaďada' se pravo vlastnicke Jaroslavu Kubiekovi
na polovici Anne Kubiekove pijemou.

Leut. obatek mival tyri krovy.

Podle spisu notarskeho ze dne 5. pijna 1877,
a ze dne 17. pijna 1877 vklaďada' se pravt vlastnicke
Sestrni Šteflovi a Josefe Šteflove na polovic.

e. p.
8.

Podle spisu notarskeho ze dne 13. listopadu 1917
vklaďada' se pravt vlastnicke Janu Šteflovi a
Julii Šteflove na polovic.

Ve notarskeho spisu ze dne 24. listopadu 1955
vklaďada' se pravo vlastnicke Josefu Šteflovi a
Hedvice Šteflove na polovic.

Podle odevzdaci listiny okresniho
snovu v Lanenici ze dne 24. brezna 1881 vklaďada'
se pravo vlastnicke nezletilmu Janu Valkovi.

e. p.
9.

Podle kopulanuho listu ze dne 1. tervna 1889 vlozim
jest pravt vlastnicke nezletile Marii Valkove na polovic.

Podle spisu notarskeho ze dne 10. dubna 1920

vkládá se právo vlastnické Janu Valkovi
a Anně Valkové na polovic.

Dle notářského spisu ze dne 9. listopadu 1955
vkládá se právo vlastnické Miloslavu Valkovi
a Boženu Valkové na polovic.

Při manželé vstupili při založení J. Z. D. se svým
majetkem do společného hospodářství. V roce
1969 z důvodu vystupili a hospodářství opěť
samostatně. Co do J. Z. D. vložili všechno jim bylo
vráceno. Je pole vstali všechny zcelené.

Č. p. Zakoupil Bedřich Holý a Marie Holá.

10.
Č. p. Podle intimátu c. k. okresního soudu v
11. Kamence ze dne 20. června 1856 vkládá
se obci Lhota právo vlastnické.

Č. p. Podle smlouvy ze dne 17. září 1878 vkládá se
12. právo vlastnické Martinu Malému a Marii
Malé na polovic.

Podle smlouvy kupní ze dne 20. října 1889 vkládá
se právo vlastnické Petru Ratajovi.

Dle overovací listiny ze dne 31. prosince 1923 vkládá
se Marii Ratajové právo vlastnické.

Dle notářského spisu ze dne 9. července 1938
vkládá se právo vlastnické Václavu Ratajovi
a Kristině Ratajové na polovic. Kristina Ratajová
ještě živa a ještě sama na chalupě.

9.

Podle smlouvy ze dne 3. prosince 1885 vkládá se právo vlastnické Janu Dohualovi a Marii Dohualové na polovici.

č. p.

13.

Podle opisu notářského ze dne 20. března 1897 vkládá se právo vlastnické Matěji Dohualovi a Marii Dohualové na polovici.

De odevzdací listiny ze dne 26. prosince 1925 vkládá se právo vlastnické Václavu Dohualovi.

De notářského opisu ze dne 7. června 1934 vkládá se právo vlastnické Marii Dohualové na polovici.

Na létní usedlosti jest volova Marie Dohualová sama.

Podle opisu notářského ze dne 6. září 1885 vkládá se právo vlastnické Matěji Dohualovi a Marii Dohualové na polovici.

č. p.

14.

Podle odevzdací listiny ze dne 15. října 1900 se vkládá právo vlastnické nezletilému Fr. Dohualovi.

Podle opisu notářského ze dne 7. března 1911 vkládá se právo vlastnické Marii Dohualové na polovici.

Podle opisu notářského ze dne 9. října 1937 vkládá se právo vlastnické Františku Dohualovi a Boženu Dohualové na polovici.

Podle smlouvy ze dne 28. prosince 1862 vkládá se právo vlastnické Jakubu Jirsoví.

č. p.

15.

Podle smlouvy ze dne 22. července 1884
vkládá se právo vlastnické Bartoloměji Fialovi
a Marii Fialové na polovici.

Podle spisu notářského ze dne 21. března 1913
vkládá se právo vlastnické Františku Fialovi
a Marii Fialové na polovici.

č. p.
16.
Podle smlouvy ze dne 27. června 1879 vkládá
se právo vlastnické Prokopu Šteflovi.

Podle odevzdací listiny ze dne 31. prosince 1898
vkládá se právo vlastnické Josefu Šteflové.

Podle smlouvy ~~totoro~~ ze dne 19. února 1906
odevzdává se právo vlastnické Jakubu Šteflovi
a Antonii Šteflové na polovici.

Podle smlouvy shové ze dne 19. února 1906
odevzdává se právo vlastnické Matouši Šteflovi.
Toto dne bylo zrušeno č. p. 16.

č. p.
17.
Podle smlouvy shové ze dne 8. září 1885
vkládá se právo vlastnické Janu Jinochovi
a nezletilé Kateřině Jinochové na polovici.

Podle odevzdací listiny ze dne 18. ledna 1898
vkládá se právo vlastnické Janu Fuksovi.

Podle smlouvy shové ze dne 22. března 1898
odevzdává se právo vlastnické Františku Bedušíkovi
a Marii Bedušíkové na polovici.

Podle smlouvy shové ze dne 15. května 1906
odevzdává se právo vlastnické Antonii Proxovi
a Anně Proxové na polovici.

Podle notářského listu ze dne 8. dubna 1941 vclerzdává se právo vlastnické Jiřím Brožovi a Boženu Brožové na polovici.

Ste smlouvy postyprní ze dne 27. srpna 1945 vclerzdává se právo vlastnické Antonínu Brožovi a Anně Brožové na polovici.

Ste vnesení ze dne 29. dubna 1954 vcládá se právo vlastnické Janu Brožovi.

Wárkém Janu Brožovi předáči majetek na Julii Brožovou, která jest vdovou a sama na obou budovách.

V roce 1905 byla ve Lhotě postavena nová škola v které bude psáno na dalších stránkách samostatně.

Jan Brož postavil si v r. 1939.

novou budovu vedle cesty on park a zřídil si v ní dlelam kolářskou. Byl vyučen kolářem.

Dne 1. ~~prosince~~ ^{července} 1940 odprozdala obec pozemek Jaroslavu Důbalíkovi a povolila stavbu vřky u rybníka při cestě do Metánuva. Ostal č. p. 16.

Dne 14. prosince 1940 f. Důbalík oznámil, že stavbu vřkoučil. Obec stavbu seřvolila.

Dřívější č. 16. byl zrušen.

č. p.

18.

č. p.

19.

alubky
 v pozem-
 kových
 knihách

Slojí snahou byla alespoň částečně vyprac
 práva a nabytí majetku hospodářství
 usadilů ve Lvově. Nejnovější data nejstarší.
 Suad se mě práva starší data ještě získati.
 U každé usadlosti v pozemkových knihách jsou
 zápisy prohlávek a výměnků. Zajímavé je
 kde všude jsou věřiteli majitelů buďto
 jen se zmiňují, že u někoho byl věřitelem
 baron Gaimüller, u někoho obchodníci, židé
 a někde soused majetnější vypravil sousedem.
 ale každý registroval se v knihách. Když se stalo
 a majitel usadlosti byl macech hospodářství,
 prodal a to se stávalo dosti často, měl macech
 na prohlávkou každý věřitel podle zápisu v
 pozemkové knize. Někdy se na macech nedostalo
 a ty o peníze přišli.

výplatky

Podle možnosti jak který hospodář alubky
 uplácel, tak se je zase nechal v pozemkových
 knihách vymáhati.

Nejvíce se zadlužili nabytí majitelé
 výplatky sumpoxencům ba i výměnkem.

Někteří zas přikoupil pole nebo les
 a tak se musel vypůjčit neb na kotvisti
 byly peníze u malokoho.

V dřívějších letech u nás záložny nebyly. První záložna na okrese Kamenickém byla v Počáskách. Polom už si hospodáři snáze vypravovali a když si přivedl dlužník dobré ručitele, záložna na mírný úrok půjčila.

Podle vyprávění našich otců jsem slyšel, že říkali úředníci v záložně, přivedte si Františka Polnala ze Lhoty č. 6. a bez toho vám bude zápujčka poručena. To prý se týkala nejen Lhoty ale celého okolí.

Amurké prý tento hospodář od úpavku zachránil. Jisté že nebyl sám kdo se rozjíneřarčil ale je stroho vědno že to byl hospodář obvyklý a vážný. Rodem byl z č. 4. ve Lhotě.

Poději byla zřízena záložna v Kamenici.

V roce 1907-08 byla zřízena Kamenická spříteľní a záložní společnost ve Lhotě pro Lhotu a okolí. Prvním jejím proklamátorem byl Káclor Kaizler učitel ve Lhotě.

Členové v Kamenické byly ze Lhoty, Podivova, Metánova a z Kamenice. Členství bylo dobrovolné. Když chtěl, mohl vystoupit.

první
záložna

Záložna Kamenická

Kampelička předala ústřední jednotě
Hospodářských Družstev v Praze. Ta měla
nade všemi Kampeličkami obrok a peněžní
dotyk se vedl s ústřední jednotou. Tam se
peníze ukládali a v čase potřeby jednoty
zase Kampeličce vypomohla. Jednotu každý
rok prováděla v Kampeličce neklášené peníze.
Pokladník musel mít pokladnu pro každému
úřadování v pořádku. Kauce měl pokladník
členstvem zvoleného starostu Kampeličky.

Starosta si posel při úřadování z. xv. starostův
deník, který pro úřadování musel souhlasit
z deníkem pokladníkem a s pokladnou. Potom
se pokladna uzavřela a klaví klič si vzal
starosta a ostatní pokladník. Jeden bez druhého
ok pokladny nemohl. V Kampeličce se úřadovalo
poctivě a ve prospěch všech členů. Starostu
Kampeličky kdo byl nejduv sem nezjistil
ale přeději po všechny roky býval Jan
Štefl č. 8. Za Kampeličku měli všichni členové
celý svůj majetek. Ale co Kampelička ve
Lhote byla nikdy ani kdo nejmenší zproverě
a ku Lhotě nešlo. Každému členu Kampelička
vždy ochotně zapůjčkou když potřeboval
vypomohla.

úřadování v Kampeličce.

Za členy obř Kampelického vstupovali z okolí
 obvykle jen ti kteří si peníze půjčovali a to
 proto že v Kampelické si půjčili na mnohem
 menší úrok než v záložnách. Nově Kampelické
 ve Lhotě prospěla zvláště nám když jsme pře-
 brali hospodářství po našich povučích. Mál-
 který byl tak možný, že se dluhů nemusel.
 To byla tak asi od r. 1925 do r. 1950. V některém
 čase byla hodné výplatu a vejměnků.
 Hospodářské buňky byly všechny celé takže
 se potřebovalo velké náklady a opravy.

Když jsem chovával obř vlosenice, chová jsem
 nad Brožova a uoi Plumarové cestě jsem se
 suad vědecky zastaril a na naši malou
 vesničku jsem se Lasky dlouho zadíval.
 Byl to před vzpurnek na děství, na
 rdná místa nás všeel kteří jsme se v této
 malé ale milé vesničce narodili. Znal jsem
 všechny dřevní hospodáře, znal jsem i jejíel
 kováče ale pamatuji obř i naše děčnický
 a katičky lojnu paradiče. To byly tak starí a
 starší jak jsem dnes já. Je mě 72. roků.
 Děloky mě bylo asi 23-24 roky a když jsem se tak
 díval na naši vesničku, viděl jsem všechny
 chabupky pod obřkama a pr lřebeni obřny.

vyšková obř Lhoty

A tak jsem si rýžičky v pusekú jíkával
jak tatř vesnička bude vypadat za 20 let.

A za těch dvacet let kolyby tak vstali naši
prošci a stupli si na našu cestu ještě
by řekli že není možné aby to byly ty naše
elafy. Všichni by byli před šovkami a čermitem.
Všichni stěchy červné, ošidly oblébné, nikde
nebyla ani jedna plaučka. Ale na všech smoud
vážl slut který jsme spláceli od Kampeličky.

Kampelička nás všechny založila. Kampelička
kupovala pro čteny mlh, vářim a později prášky
na pole. Neřilo se v těch dvacátých letech
na hospodářství dobře. Všech jeden rok byl
rok 1924 a 25 (čtyřicet let KČ) a když to
prodal vše musel vše zpět obarvený aby ho
nemohl prodat ještě jednou. Podle toho byly
i ostatní produkty zemědělské na prodej.

Byl i rok že hospodář neměl ke konci roku na úrok
z dluhu. A zase vyprohla Kampelička.

Kampelička byla pro hospodáře dobrodělci.

Potom začali prášky, začal se lépe živit, začal
se vše sklázet, lepší kmit obýtek a lepší ceny
se začali lepší a začali se i dluhy splácel.

A Kumpelická byla na tom také stále lepší.
Občané začali ukládat peníze a Kumpelická
 zase uměla s nimi nýbrž ze zájmu jež.

Po nástupu Krautlerovi byl pokladníkem Jan
 Jirsa učitel a když přešel na školu v Metánuve
 stal se pokladníkem František Dohal č. 14.

Ten pokus byl zrušen starostou a pokladníkem přemysl
 Kubínem Dohal č. 5. Potom was byl zrušen starostou

Kubínem Dohal a pokladníkem opět byl František

Dohal č. 14. A ten už již byl až do zrušení Kumpelické

a všech agentů Kumpelický přemýšlela zábrana

č. j. státní banka v Kamenici u Šprou.

Všechny knihy musely být odevzdané do

Kamenice. Ten pokladna zůstala a tu

průřivale obce ve druhé válce na obecní

oklady a na pokračování listky.

Quo už je pokladna k nepříteli a jest

přípravna v oběru. Tak skončila její

slava. Někom byl v její útrobačel

vněti velký obnos peněz.

V Kumpelické se půjčovalo na 4 3/4% - 5% ze stá. Kumpelická měla zvolené představenstvo a oborové rady. Ty krmaly pravidelně jednou za měsíce schůze samostatně. Při schůzích si vyřizovali na pokladnickovi různé obklady o vkladech, zápujčkářích a proceji uhlí, prášku a t. d. Uřizovalo se v neděli odpoledne v bytě pokladníka. Důležitou agenciu vyřizoval pokladník i ve všední dny. Roční obrát byl něco přes 1 milion Kč. Na tehdejší obou sumy jistě vstl výstřek. Opiměna pokladníka za rok byla 300 Kč (křída) a starosta měl 100 Kč (str.). Opiměna se vyplácela až po valné hromadě Kumpelické. To bývalo asi tak v listopadu až březnu. Valná hromada schvalovala věci za běžný rok.

Když jsem vracel se domů, když naše vesnice byla pod aršíky a army. Na vesnici byla větší spokojenost, jeden omra na druhého nevrátil a chasa všechna okroučila společně na zábavy. Pamatuji jako kluk, že když byla někde zábava a nebr prub, vždycky se chasa navíc setárela a padli se jestli pupku a nebr ne. Když ani ledy všichni. Hosi i děvčata. A ledy bývalo ve vsi chasy hromě. A omni chodili až ráno. Když měl některý chlapec dítě a nebr naopak jistě s osadními hromadě ušly. Ale obaleko od nich nebyli. V některé proině bylo až 8 dětí. A zase musím nastat,

koloněny

zábavy mládeže

kdyby se byl otec zeptal kteréhokoliv dítěte, chtějí bysi
 pro nás Chalupu, řádový by byl neověřel a spavosti by
 se děvčičky po proučích ujal. A jaké břemenem si na
 sebe bere, toho se řádový nebál. Dostal vyplácet ostatní
 stuporeuse, výměněk moučím a Chalupu sestru. A
 někdy nebyly časy aby byly všeho bytost jako dnes.
 Kousek páru k pučím byla zelová polévka a brambory.
 V plechovce zase něco z bramborů a večer polévka a chleba.
 Oni toho chleba nebyli dostatek. Matka každému ukrojila
 krajíc, ne snad velký a chleba zhoukala. To bylo v každé
 mouci. Žito v mlyna nebylo dostatek, a co v
 něm bylo plevce. Houkol a luštěnce by v létě v žitě
 na poli pestrě kvěly. A večer se vyžít nedalo.
 Když to hospodář přivezl v mlyna, mlynář napřed
 obilí prohlédl a když v něm bylo hodně přisady
 nechal to a když se mu ještě více hrůšů obilí tepre
 to všem semtel. A to byla v toho mlynka mlynář a
 chleba šerky a hrůžky. Ale kdyby to bývala byla co
 by se ho onědalo. A pane? Něm k přirovnání živobytosti
 k životu před válkou. Něm to tak ukrutná věc ale by
 obrovské změny, kde toho je pamětníkem co se za ten čas
 udály, nejsem to uvěřen. Náš pamětník v naší obci těch
 starých časů když byl řádky jsi a to jest 23. února 1971
 jest již velmi málo, jest žen a tři muži. Zmínat je
 nebudu, to zjistíte kde pro tento starý země. Jak to
 bylo v životě bylo to i v oblekání a v obouvání. To
 šaty chvilí sure bosí ale museli sure být čisti, jinak

život má větší důvěry a důvěry

jean učitel náčtenkou musel komunikovat s
aby pro druhé přišel čistý!

Dříve ulehl se ve mlýně na kamenní. To si kaxový,
kter si přivězl vtr mlýna musel semlíl sem. Kaxový
přij si to vozil na traktoru. Někdo semlel pytel žit
to trvalo půl dne. Jednou přij si ulehl ve mlýně
u kaxovské ze Lhoty Bartoloměj Fiála a byla to v
zimě. Ulehl asi do 10 hodin večer. Byl hromě světl
asla kovářská a velká mlha. Mlýnař přij ho zar-
žoval aby všiml nechtěl, že zablouzl. Ale on
se přece vydal, což přij nechtěl vtr Lhoty. A
netrefil. Dostal se do křoviček. Věděl že je
v křovičkách, les poslal ale všiml už se bal
vytáhl a tak přij chvil okolo křoviček až do
rána a když se poradilo kprve našel cestu
všiml. Je to k nevíře ale je to pravda. Vyprávěl
to vědecky jeho syn František Fiála.

Petr Bartoloměj Fiála učel vědecky v zimě a
z jara vstřky na střechy. Jiny to neumel. Měl už
připravenou plánu cepy mláčenou a ve strove
pracoval. A když byla střecha sešla, staré vstřky
srhal a pářval novými vstřky. To taky nikdo
jiny nedelal než on. Byl to silný kuřák.

Kouřil a fajtky i na střeše. Zavařal fajtku
kafesníkem a kouřil vesle. Nikdo mu nikdy
nic nevyžádal, že by mohl zapálit. Hospodari si
zastiu zase pripravil vany a když byl Fiála

řekl že mlýna

pracovní vstřky na střechy

holov tak zas nové drny kři na třeben vynesli.
A štěcha zas vyorkěla krlik roku.

Nikol nemu' jít zě nezabluem'. Mrtvej Řezka nam
vypravoval, zě byl v jeho lese ve včičuach na stlamu'.
Bylo to vpraleme a taky zě byla mlha. Když stlamu'
navštíval tak se vydal obrum'. Šel a šel až přešel k
vysokému lesu. Něviděl vůbec kde je. Šel u lesa
a přemýšlel. Najednou zě uslyšel zvon. Ve Lhotě
zvonili polepne a on podle hlasu zvon poznaal. Před
se vzpamatoval a říká si, vždyť to je Poluatai les
co je u cesty v ob. Střane'. Navšel si cestu a po cestě
šel potmo obrum'.

Když už jsem mapoval tuto přírodu, napíše hned ještě
jine' které se ve vsi přirodily. Píky a cikáneck.

V dřívějších letech nebylo roku aby z jara nebyly vprajone
cikámi. A to byli většinou cikámi kteří už měli svoje
stanoviště. Ale byli to většinou zeny s detmi. Chlapcy
by byli skoro stále zavřeny. Jen když je pustili tak
byli potmoade'. Jednou byli cikámi v potmoade'.

To mi kluci jme je hned vysledili. Do vsi přišly dvě
cikánky, nov zovleek oleže a žebřadi. Jedna žebřada
v kuchyni a druhá veuku co mohla ukradla.

Přišly ike Kubíčkovnu, jedna šla v kuchyně

v obvodu v mlce

z hrotyške přírody

a druhá vlezla do komory kde měla šaty
 šuňka. Ta první v kuchyni nechtěla a zatím
 ta druhá navázala si pance šatů a vymáčkla
 dvířky za lůžna a za chvíli ta druhá za ní a
 přeláskily k proskoci. Ta šuňka na to v zářetí
 přišla, že má šaty pryč a uvolitla proplác.
 Běžela do školy, p. učitel Kaiser vzal revolver
 a mi všichni kluci s mím za cikáncami.

Vproskoci jsme je našli tam měli brady ale
 co jsme mohli dělat. p. učitel jim vyhrůžoval
 ale oni že nic nemají a nic nám nedali.
 Oni četníci potom nic nevyšli.

Další přehled. V kopech byli cikámi a kluci
 cikánské přišli do vsi zěbrat. Kluci ze vsi
 chrouli za nimi bok druhu už jsme je
 obstali ze vsi a začali se s nimi komentovat.
 Náš bylo mě a oni začali ustupovat k lesu.

Když byli blízko u lesa něco po cikánsku
 zakřičeli a z lesa vyběhli chlapy cikámi a
 za námi. Jistě že sme nečekali a už jsme
 měli noky na pance. A oni křičí za
 námi. Počkejte však mi se vám prustíme.
 A také se prustili. Do pána ukradli Píalovim

prose z maistale. Za prvou prose bylo vyřezané a ostatní bylo pryz. A eikami se také odšťavovali. U Fiata sedoty byly tři chlapy vspěti Fiata, jeho bratr Vaclav a bratr Antonín byl na návštěvě. Nikdo z nich nic nestydl. Myslím, že bratři českuim neklařili.

Další případ krádeže se stal za první světové války asi r. 1915-16. r. by u nás u Dohudů č. 5. Marie Fiátová č. 15 a její sestra Tauda byly kamarádky. Fiátová si u sestry zapůjčila když nedopily brnek másla. Jednu sbodu jí jsem oral, otceem k kaxeck. Já sem vrdil mladší vřky a otec oral. Sestra vřna myla prolatu a pr uklidne šta siel vřciu křucem na medeti. Bylo to odpredne. Na širvine k Rodinovu měli valkovni brach a vřnu brachu porada byly 2 chlapy, žena a dte. Na by sme z pole vřleci. Když sestra vřšla ze staveni, zamkla šta a šta siel křucem. Ty chlapy když už byla na poli šli do vř. A mi sme je už z pole nestydlali. Oč sed. - sou Fiátová šta oplatit sestře másla. Od předu bylo staveni zavřene tak šta sumarna. Tam bylo otevřeno. Šta byla otevřena a štepice byly až v kuchyni. Oua je ry- luata a postanila brnek sumarem na plotem už k klaplo. U vřšnice byly dverě šta otevřene. Oua myslota že sem sestra je tak šta mezi dverě. A už se zalekla. Vě křukle jsou skřněni dva chlapy, na zemí vřzane dva pauce ced a prádla a oui se ještě přehabrovali v šta křukle, sledali penize. Otec před tím prodal vřly a penize měl ještě vřna

22. března 1916

Pani Fialová se lekla a vykřikla. Co to oblékáte?
 Tuží se v hukle napůlmi a jeden říká, prastí
 je ničím ale hned oba zamixili ven a do ní
 švihli až upadla. Něk se vzpamatovala chlapci
 byly ze stromu pryč. Ona udeřta poplach běžela do
 školy za učitel a děti je zase začali pronásledovat.
 Oni ulekli do Podskouí a tam se ztratili.
 Po cestě pro zotravná zkráceli krovy peníze které
 jsou měli v pokladničce. Ukradli ještě čtyři ka-
 pesní brodičky a pětičky bratru kteří byli ve valce.
 Z látek nevrátili nic. Pani Fialová zblude je porvala
 ale nezapadla je nikdy. Bala se mstvy. Můj jsem
 také věděli kdo to byl ale otec ne uctivil.

Jednou jako kluci jsou běhali v medvědi odpr-
 ledne obzob vs a uviděli jsou jak u křovínek
 chytají dva chlapy turky. Na návn bráti dospěti
 buželky tak jsou jim to říkli. Oni se za nimi
 rozběhli a jednoho chytli. Dalek byl starstru
 tak to tam zovrdli tam měli musedi zrovna
 selvíci a měli pivu. Co mu říkali nemim ale
 ještě mu plati popiš se chlapy fustky. Byl to
 taky asi známí z Klauence. Tam byli napřed
 chlapy všeh vchpui. Stejně se muselo jednat
 pro vobpsti. Lhsteči pro předněsti do města necho-
 vali ale Roduovšti aur. Co když některý Roduov
 některému něco řekl, jistě mu když oel obomí
 na předněsti uaxerali. Já jsem ještě taky by
 chlapy obzob znal z obzob když jsem chvil obměstauky.

Obec Lhota a obec Lázeňice měly jednu školu a ještě, k níž patřila vesnice Aulouka. První učitelům vyjizdy k němu a u koho se kteří jani učitelé zde učili. Vydatky pořádal jsem se obklopení kromě za příspěvku p. správce školy ve Lázeňici p. ^{Vojtěcha} ~~Kučery~~ Kuptky v r. 1971. Dříve se psala ve Lázeňice a až později byla přerušena na Lázeňice. Po tomto uvedení ově v dalších zápisích. Učitel se ve Lázeňici.

Aulouka měla 34 čísel a 245 obyvatel

Lhota měla 16 čísel a 136 obyvatel

Již před rokem 1784 začal se vyučovat v Lázeňici a dce nejdříve v obecní hospodě č. 19, později v r. 1784 zřídila byla první škola č. 23, která v roce 1843 se již pro slabost za školu nehodila.

Byla prodána Jakubu Krejčovi a postavena ještě škola nová r. 1844 č. 27 která druhá škola.

První učitel se jmenoval Vokoun (přesku jiným ^{meziuámě}) Ten učil v obecní hospodě.

Učitel měl on vzejíti nověbr zákona následující příjmy:

2 praží	10 zl
2 luby	7 zl
2 trávníku	2 zl 36 kr

Vol obce Lázeňice měl 6 měř žita
a od obce Lhoty měl 3 měř žita v ceně 12 zl

První zápis obce Lhota-Lázeňice

Od obce Lásevicke' měl učitel ku svákem' obil' a senu
7 prvozů

Od obce Lhotcecké' měl
v emet 4 prvozů
2 2l 12 kr.

Z obcem' proklovny Lásevicke' 11 2l 24 kr

Z obcem' proklovny Lhotcecké' 11 2l 24 kr

Školní plat z Lásevce 65 2l 36 kr

Školní plat ze Lhoty 24 2l -

Školní plat z Outranky 8 3 2l -

Diatní učitelé byli: Roubenský, učitel z Vallušova
z Vidče, malý Prokš, malý Zedník, Kudaš Housák,
Jan Jaroš, Filip Jakub Němec, Josef Zvrjenský, Lud. Vostýl.
Vr. 1885 jest také zvečen ob' školní rady František

Dobudl ze Lhoty. V červnu 1885 postavili v Lásevce
kapličku. Dříve zvonek visel na sloupu před č. 21.

Vr. 1885 měla se řídit 2. třída. Aby se snímko
předseda začala za přeložením ^{Lásevic} ob' Kamenice Outranky.
Měřena jest vzdálenost z Outranky do Kamenice a
a ob' Lásevce. Vzdálenost jest stejná. Zemská
školní rada nařídila předložit plány na zřízení
druhé třídy. Protože o vzdálenosti Outranky nebylo
všude porhodnosti, žádala místní školní rada
ať se porhodnosti seť vzdálenosti.

Vr. 1888 zvolen ob' míst. šk. rady Matouš Šelš ze Lhoty.

Dne 28. prosince 1888 zemřela učitelka Outranky.

Dne 30. ledna 1889 zemřel na zářku Meierlingu

první princ Ruchel.

v r. 1890-91 bylo ve škole 119 dětí. V tomto roce
vystoupily se ve škole spalničky na což zemřelo 11 dětí.

V roce 1891 zvolena nová školská rada a ze školy
jsem v ní František Jirků č. 3, Kárlav Dolual č. 5,
Jan Válek č. 9 a Jan Rodaj č. 10.

Zeuska školská rada povolila aby děti z
Autruky chodily do školy do Klamovce a to
od začátku školního roku 1892. Jednání bylo 7 let.

Na začátku školního roku bylo 114 dětí.
Rok 1892-93 bylo ve škole 77 dětí. Již bez Autruky.

Každým rokem musely děti chodit 3x ke zpovědi
a 3x ke sv. přijímání. Návržením ve škole
učili p. učitelé. Až v pozdějších letech začali
učit náboženství kaplanové a katecheté.

v r. 1893-94 bylo ve škole 82 dětí.

Dne 17. května 1895 bylo v Klamovci sv. břimování.

v r. 1895-96 bylo ve škole 92 dětí.

v r. 1896-97 bylo 85 dětí.

Do roku 1897 vyučoval náboženství správce školy

a od r. 1897 převzal vyučování náboženství

dekanův náčelník v Klamovci. Do školy

obrázel Vojtěch Píchal, kaplan.

p. učitel Kostný byl v Lásevici 16. roku a po něm

skromná událost

Vr. 1898 zjmenován byl na zveřejněném školním předpisu
Josef Polcman. Předsestou místní školní rady se
stal v tomto roce Václav Bohuň Lhotka č. 5.

Vr. 1898-99 zarrážována byla chůť císaře a krále
Františka Josefa I. císařovna a královna Alžběta.
Vrak zarrážoval ji pybníkem.

V roce 1899 opět provedena volba místní šk. rady.
Předsestou zvolen opět Václav Bohuň ze Lhoty č. 5,
Jan Válek Lhotka č. 9, Jan Rataj Lhotka č. 3.

V tomto roce bylo 96 žáků.

Vr. 1901 opět byla vypracována okresní školní rada
místní školní rada ve Lisevicích aby byla zřízena
druhá třída. Místní školní rada se usnesla aby
škola byla prohlášena zrušenou, zda by se mohla
o jednu proslouť zvýšit.

K tomu prohlásili tři členové školní rady ze Lhoty
že si přejí vyslati jednotřídní obecni školu ve Lhotě.

Parti tomu byli dva členové školní rady z Lisevic a
správce školy. Členy míst. šk. rady ze Lhoty byli:
Václav Bohuň č. 5 předseda, Jan Válek č. 9 školní
dovozce, Jan Rataj č. 3 člen. Dále chtěli být
členové aby byla zřízena ve Lhotě zimní eksposi-
tura. Vynesením zemské školní rady ze dne
29. července 1902 nebyla vyhověna žádosti
předsedy Václava Bohuň a směrům zru-

zimní vyučování ve Lhotě.

Místní školská rada byla opět vyčleněna okres. šk. radou v Pelčicích aby předala záležitost o zřízení druhé školy v Lásevicích. Členové místní šk. rady ze Lhoty však rozšíření školy v Lásevicích nepřáli a obecní představenstvo ze Lhoty předalo záležitost o zřízení celoprocení expositury ve Lhotě. Zemská školská rada ze dne 18. července 1903 žádostí šetr opět nevyhověla z důvodů, že nestárá zákonitých podmínkách pro zřízení expositury.

Prostřednictvím obce Lhoty předané ministerstvu kultury a vyučování ve Vídni byla vynešením šetr ministerstva ze dne 3. března 1904 č. 3542 problema celoprocení expositura ve Lhotě pro všechny děti školou povinné v šetr obci.

(Po asi měli občanské radou z šetr problém. - pro. komunikace.)

Expositura šetr otevřena dne 15. září 1904 v obci Lásevicích Mateřská příručka ve Lhotě č. 22 nájem se mu platila 100 Kč ročně.

Na prostranství kde jest postavena škola byt obecně prole, kde každý soused měl malou zahrádku. Zede se začala dne 2. dubna 1905 stavěti škola. Její stavba byla zadána p. Karlu Houskovi mistru zednickému na Brabci u V. Lhotky.

Materkou kováři p. šetr a problem školský

Dne 14. září 1905 škola již byla postavena a školu komisi okresní školní rady za vřelou k vyúčování uznána. O právním údel ustanoven prozatímním učitelem Bohumír Klučera k též učil + upeřel. Po odchodu P. Klučery ustanoven od 1. března 1905 Josef Vrzáček.

Od 1. září 1905 byl ustanoven definitivním učitelem ve Lstě učitel Karizler.

Učitel býval v tomto roce v č. 10 majitel Jan Rada je 3. Byl a třeba měl zdatuna a za to čísti a vyčítat učebny. Byly ve škole ještě nebyly připraveny. Učitel Karizler vyčítal i uobřeství. Ještě ke starbě školy musím napsat, že učebny cily na škole dělali si občané sami a to vedle dnešní budovy Jana Brože. Jest tam ještě rybničků. Holím si uskupali a pučiví dělali cily. Vedle stála kolna, dřevky kryta a tam se cily sušily. Když byly cily suché, ciltár je složil pro jece a cily vypálil. Němů kritik jich byl liscie ale ještě trauet. To obře pamaťuji. Ještě potrus pordeji sure tam pro sebe cily páčili už když ja' sem hospodáil. Ale to jen tak zmuukem když o té práci pisi.

21
závěrečný vyneřádání